

γλυκοξινοπιπιλάτος ἐπίθ. Κάρπ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὄ ξ ι ν ο ς καὶ π ι π ι λ ᾶ τ ο ς.

Ὁ κατὰ τὸν λειχασμὸν γλυκεῖαν ἄμα καὶ ὄξινον γεῦσιν παρέχων : Αἶνιγμ.

Μαῦρες κόρες καζουνᾶτες | ἄτριχες καὶ μαγουλᾶτες,
γλυκοξινοπιπιλάτες

(οἱ σπόροι τοῦ καρπούζιου).

γλυκόξινος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. γλυκόξ'ρους Μακεδ.

(Γήλοφ. Δασοχώρ. Πεντάλοφ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γλυκόξινη Τσακων. (Χαβουτσ.)

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. γ λ υ κ ὄ ξ ι ν ο ς. Βλ. Μ. Vasmer, Byzant. gespräch., 25. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ὁ οἶνος γλυκὸς ἄμα καὶ ὄξινος τὴν γεῦσιν, ὁ ὑπόξιμος ἐνθ' ἄν.: *Γλυκόξινα φρούτα. Γλυκόξινο πιποτό - κρασί - σταφύλι - φρούτο σύνθηθ. Γλυκόξινα σῦκα (ποικιλία σύκων) Κᾶσ. Ρόδ. Γλυκόξινη ρογδιὰ (ποικιλία ροδιᾶς) Κύπρ. Τὰ γλυκόξινα πορτοκάλια εἶναι τὰ καλύτερα Πελοπν. (Γαργαλ.) Γλυκόξινο ἴναι, δὲ μ' ἀρέσει Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τὰ πομιλόρκα ὁμως ἐν' ὁμορφα, ἐν' στροντζυλά τζι ἐν' πιό γλυκόξινα (πομιλόρκα = τομάτες) Κύπρ. (Κυθρ.) β) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ εὐπροσήγορος, ὁ δύσκολος, ψυχρὸς Κύπρ.: *Εἶναι γλυκόξιμος ἐνι ἐτοῦτος ὁ ἄθροπος* 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., ὁ οἶνος ὁ ὁποῖος προσφέρεται ὑπὸ τοῦ ἱερέως εἰς τοὺς νεονύμφους καὶ τὸν παράνυμφον κατὰ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου Κάρπ. (Ἐλυμπ.)*

γλυκοξύπνημα τό, Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὄ ς καὶ τοῦ οὐσ. ξ ὑ π ν η μ α.

Τὸ γλυκὸ, εὐχάριστον ξύπνημα.

γλυκοξύπνητος ἐπίθ. Φ. Πολίτ. εἰς Ἀνθολ. Η.

Ἀποστολίδ., 359.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ἐπιθ. ξ υ π ν η τ ὄ ς.

Ὁ ἐκ τοῦ ὕπνου εὐχαρίστως, γλυκέως ἐγερθεῖς: Ποίημ.

*Τῆ χρυσῆ πόρτα τῆς αὐγῆς τάγματα οὐράνια ἀνοίγουν
κ' ἢ πλάση γλυκοξύπνητη χαμογελά 'ς τὸν Πλάστη.*

γλυκοξυπνῶ Ἦπ. (Πάργ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.

Δίβρ.)— Α. Προβελ., Ποιήμ., 1.31.292 Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή, 27 καὶ 153 Σ. Πασαγιάνν. Ἀντίλ., 7 Ι. Πολέμ., Κεϊμήλ., 67. Σπασμ. μάρμ., 26 γλυκοξυπνῶν Πελοπν. (Γαργαλ.) γλυκοξυπνῶ Θράκ. (Κασταν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ξ υ π ν ῶ.

Ἀμτβ., ἐξυπνῶ μὲ εὐχάριστον αἶσθημα καὶ μετβ., ἐξυπνῶ τινὰ κατὰ τρόπον εὐχάριστον, οἶνει γλυκὸν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Νὰ πάγω 'ς τὴν ἀγάπη μου νὰ τὴν γλυκοξυπνήσω

Ἦπ. (Πάργ.)

Νὰ τὸ ξυπνήσω μὲ κρασί, φοβοῦμαι μὴ μεθύσῃ

νὰ τὸ ξυπνήσω μὲ φιλί, νὰ γλυκοξυπνήσῃ

Θράκ. (Κασταν.) || Ποιήμ.

Γλυκοξυπνᾶ τὴ θήγισσα μὲ χάδια καὶ μὲ δῶρα,

μὲ χέρια χρυσοδάχτυλα

Ι. Πολέμ., ἐνθ' ἄν., 67.

Μέσ' 'ς τὰ ρομάνια τὰ πικρὰ|βοσκόπουλο μὲ τὴ φλογέρα

τὴν ἐρημιὰ γλυκοξυπνᾶ

Α. Προβελ., ἐνθ' ἄν., 31.

'Σ τὸ πανηγύρι τὸ πανεύσομο ἀπ' τὰ σπάρτα

μὲ τὴν γλυκεῖαν ἀνατολὴ γλυκοξυπνῶντας

νὰ τρέξω βούλομαι κ' ἐγὼ 'ς τὸ πανηγύρι

Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν., 27.

γλυκοπαιχνιδάκι τό, Ἦπ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὄ ς καὶ τοῦ οὐσ. π α ι γ ν ι δ ᾶ κ ι.

Εὐάρεστος, οἶνει γλυκεῖα θωπεῖα ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Κλέφτοντας καὶ κᾶνα φιλι καὶ γλυκοπαιχνιδάκι

Ἦπ.

γλυκοπαίζω Σ. Πασαγιάνν., Ἀντίλ., 35.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π α ἰ ζ ῶ.

Παίζω μετὰ γλυκότητος, μετὰ δεξιοτεχνίας μουσικῶν ὄργανον: Ποίημ.

Ἐνα κοπάδι πρόβατα γερμένο κάνει στάλο

κι ὁ νιὸς βοσκὸς τοὺς ξαπλωτὸς φλογέρα γλυκοπαίζει.

γλυκοπαρασταίνω Ν. Ἐστ. 15 (1934), 1087.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π α ρ α σ τ α ἰ ν ῶ.

Ἐμφανίζω τι κατὰ τρόπον τερπνόν, εὐχάριστον, οἶνει γλυκόν: *Γιατί νὰ εἶσαι τόσο σκληρὸς, Γουλιέλμο, καὶ νὰ μοῦ γλυκοπαρασταίνῃς μιὰ εὐτυχία πὸν ἐγὼ πρέπει νὰ τὴν ἀπαρηθῶ;*

γλυκοπαρηγορία ἦ, Κορ., Ἀτ., 2.92 γλυκοπαρηγορία Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὄ ς καὶ τοῦ οὐσ. π α ρ η γ ο ρ ῖ α.

Ὁ τύπος γ λ υ κ ο π α ρ η γ ο ρ ῖ ᾶ καὶ εἰς Σχλίκ. 301 (ἐκδ. Wagner, σ. 74) «φῶς μου, ψυχὴ μου, ὀμμάτια μου, γλυκοπαρηγοριὰ μου».

Ἡ γ λ υ κ ε ἰ ᾶ, ἡ μετὰ συμπαθείας γινομένη παρηγορία ἐνθ' ἄν.

γλυκοπατάτα ἦ, κοιν. γλυκουπατάτα πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γλυκοπατάκα Πελοπν. (Γαργαλ.) γλυκοπατάκα Πελοπν. (Ξεχώρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὄ ς καὶ τοῦ οὐσ. π α τ ᾶ τ α.

Τὸ φυτὸν Βατάτα ἢ ἐδώδιμος (Batata edulis) τῆς οἰκογ. τῶν Περιαλλοκκυλωδῶν (Convolvulaceae) τοῦ ὁποῖου οἱ ἀμυλοῦχοι κόνδυλοι εἶναι γλυκόχυμοι κοιν.: Ἀγόρασα δομάτες καὶ γλυκοπατάτες Μῆλ. Ἡ ρίζα τοῦ ἀσπίδελα εἶναι σὰ δὴ γλυκοπατάτα (ἀσπίδελας = ἀσφόδελος) Σῦρ. Ἡ γλυκοπατάκα δὲν ἔχει τὴ νοστιμάδα τῆς ἀλλήνης πατάκας Πελοπν. (Ξεχώρ.)

γλυκοπάτι τό, Ζάκ. Ἰθάκ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο π α τ ῶ. Ἦ λ. καὶ εἰς χειρόγρ. τοῦ 1601.

Εἶδος σταφυλῆς καταλλήλου πρὸς οἰνοποίησιν.

γλυκοπατσᾶς ὁ, ἐνιαχ. γλυκουπατσᾶς Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὄ ς καὶ τοῦ οὐσ. π α τ σ ᾶ ς.

1) Εἶδος γλυκογεύστου φαγητοῦ τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ βρασμένα μικρὰ τεμάχια στομάχου αἰγοπροβάτων ἢ καὶ βοοειδῶν ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ., τὸ ὑπερβολικὰ γλυκίζον φαγητὸν ἢ ρόφημα Σάμ.: *Πουλὸ ζάχαρ' ἔρριξες 'ς τοῦ γάλα, γλυκουπατσᾶ τό 'καμς. Τί γλυκουπατσᾶς εἶναι αὐτὸ τοῦ φαί; Ρίξ' τ' λίον ἀλάτ'!*

γλυκοπατῶ Ἰων. (Σμόρν.) Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Κύπρ.

Κωνπλ. Νίσυρ. — Α. Ἐφταλ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 89 Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 110 γλυκοπατῶ Θράκ. (Αἶν.)

